

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

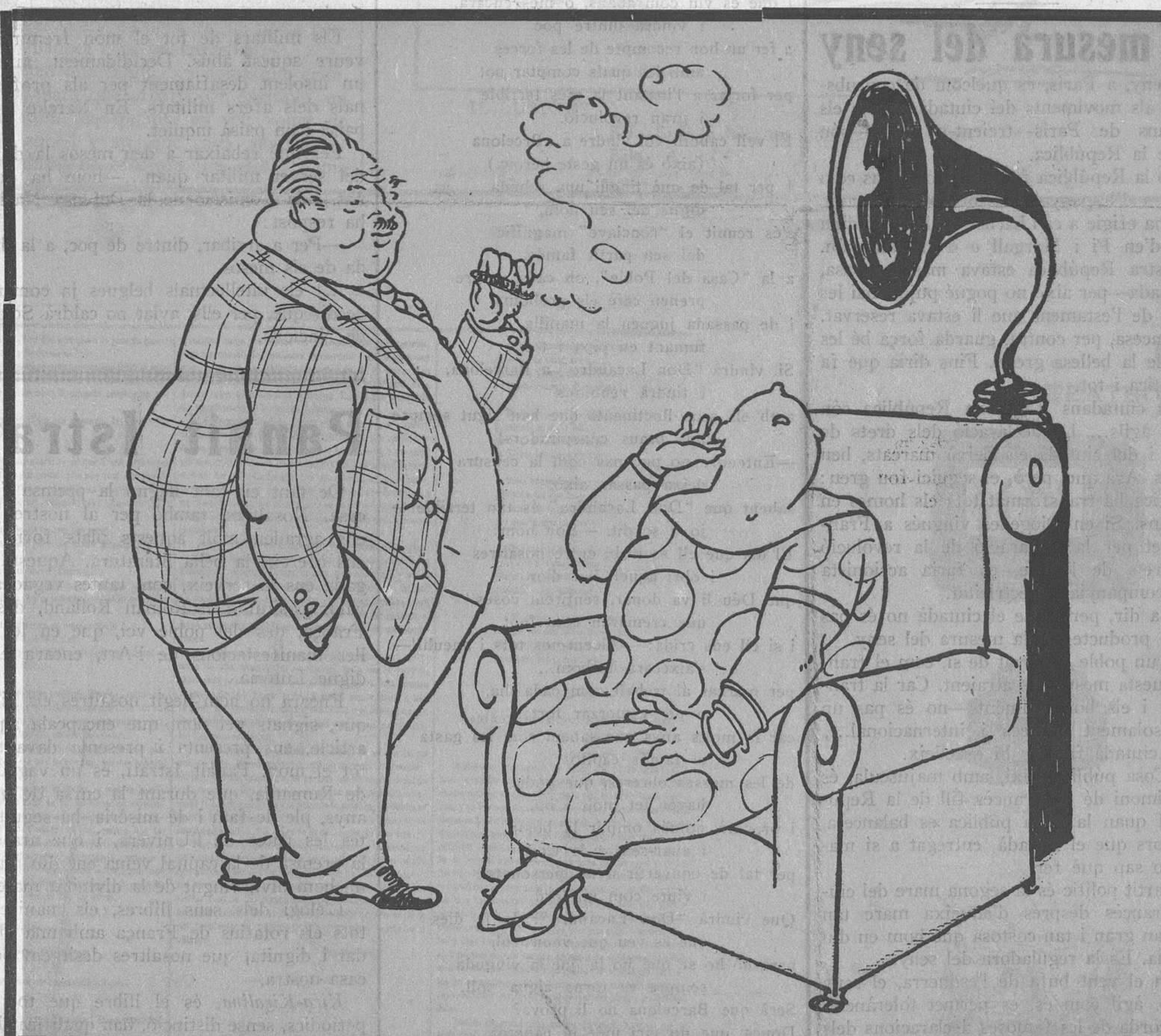
LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

RADIOMANIA

—Diu que parlarà de les faldilles curtes?

—Vol dir de les noves: de les més curtes.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

La conferència del desarmament

La batalla continua. La Societat de Nacions pobretà!, fa esforços, per a devenir l'àrbitre del món. Ara hi ha, a Ginebra, una conferència preparatòria per a la conferència del desarmament. Rússia refusà d'anar-hi: perquè es farà a Gènova i Gènova és la Suissa i la Suissa deu arranjar amb Rússia la qüestió de l'assassinat d'en Borowski. La diplomàcia, encara que sigui feta en nom dels obrers, com la de Rússia, no és pas menys funesta.

Tal com calia suposar, les tesis s'han oposat totes. Cada un dels delegats de la conferència pensa amb desarmar, però amb desarmar al seu veí. El cas és massa fort, i massa greu. I com en tota conferència diplomàtica, el joc és el de presentar solucions que no puguin acceptar els altres—manera de no acceptar-ne cap ningú, cap de les que poguessin tenir un efecte cabdal.

Així s'ha vist al vescomte Cecil, delegat anglès, proposar la supressió del servei militar obligatori. Qui demanaria més que això? Ni els russos haurien acceptat la proposta! El delegat francès llençà un *ai!* d'esgarrifament que esglàjà tots el reunits. Lord Cecil havia guanyat la batalla. No essent possible acceptar la solució extrema de l'Anglaterra, tot altra solució extrema que desplaúra al delegat britànic, deurà reformar-se. El terme mig s'imposà. I el terme mig és l'aparentar fer quelcom sense fer res.

I el terme mig s'ha imposat: la reducció es farà segons la *potència de guerra* de cada nació.

Ara manca la conferència definitiva. No serà pas altra cosa de millor que la de Washington.

Les tres potències més interessades: l'Anglaterra, França i els Estats Units, són les que menen la batalla. L'Alemanya, desarmada ja, petja contra els armaments terrestres: França i Bèlgica. La Itàlia riu: no farà res del que s'accordi, si no se la deixa amb les mans lliures pel mediterrà. I França i Anglaterra es disputen la rivalitat en el domèni mundial, com en l'hora de la signatura del tractat de Versalles. I els Estats Units, com sempre, observen.

I després d'això, tan evident i tan coent, què pot representar la pobretà Societat de Nacions? No cal negar, però, que té una eficàcia: és un honorable terreny de transacció quan un dels contendents no vol o no pot acceptar la guerra, com en el cas de Corfú, veritable congestió de força.

La reivindicació de la política

Ha estat de moda més d'un any el malparlar de la política i dels polítics.

Dels anatemes fulmina ts contra els polítics no serem pas nosaltres els qui en protestarem.

Els homes de l'anomenat antic règim n'havien fet realment un gra massa, i quan van cercar i necessitar defensors, no els trobaren enllot.

Però si el descrèdit dels polítics era absolut i el seu ostracisme estava justificat, el menyspreu per la política ja no el trobem tan acceptable.

Política és intervenció en els pòblics afers, control i fiscalització de la gestió dels governants per part del poble.

I això ni és immoral, ni és illegal, ni és absurd.

Al contrari. L'absurd és inhibir-se, és deixar fer als de dalt el que volen, és ésser neutre i passiu en qüestions que a tots tant ens interessen.

Distingim, doncs, quan abominem de la política i dels polítics.

El caciquisme és una cosa i la política una altra.

I si mai ens semblaran prou maleïts i avorrits els cacics i els seus instruments, els polítics d'ofici i els diputats i regidors vitalicis, de l'exercici de les funcions ciutadanes no podem dir el mateix.

Aquests drets no solament no els hem d'oblidar, sinó que hem de demanar la seva ampliació, la seva consolidació.

La llibertat és per un poble com l'aire pels nostres pulmons.

Es respira, és cert, malament en una atmòsfera viciada. Però en una campana neumàtica l'asfixia i l'ofegament són fatales.

Les humanitats

La defensa de la cultura clàssica, feta darrerament per mister Baldwin, ha aixecat gran polsaguera i acaba de determinar la represa de les hostilitats entre els bàndols enemics en el terreny de l'ensenyança.

Quina ha d'ésser la base de l'educació en els Liceus escolars i de la formació intel·lectual de la joventut?

Han d'ésser el llatí i la filosofia, l'anomenada cultura clàssica? Han d'ésser les llengües活ives, les ciències naturals, l'aparaell que constitueix l'eix del progrés material modern?

El cap del Govern anglès s'inclina pel primer mètode. Es el que es segueix a Oxford i a Cambridge, el que té més adeptes a la Gran Bretanya.

L'estudi del grec i del llatí no ha tallat les ales ni escurçat la volada econòmica dels fills d'Albió.

El premier anglès mateix, que és un lector assidu de Xenofont i de Tucídides, no és menys, per això, un excellent capità d'indústria.

A França la qüestió de les humanitats ha estat objecte de llargues discussions, d'enxes i apassionades polèmiques.

Els clàssics es poden considerar el nervi de la tradició pedagògica francesa. No en va pretenen els nostres veïns ésser els hereus directes de la llatinitat i l'helenitat clàssiques.

Potser hi ha allà un acord íntim entre dretes i esquerres respecte a la necessitat de mantenir intangible la tradició de la cultura pàtria.

Perquè si el llatí és el llenguatge de l'Església catòlica, Grècia i Roma són el bressol de la democràcia i del socialisme.

Però des del moment en què els reactionaris es declaren partidaris de l'ensenyament de la filosofia, els liberals enlaien el penó de les ciències experimentals, i ja no hi ha "entente" possible.

Així M. Berard, en maig de 1923, estableix l'ensenyança de les llengües sàvies als liceus francesos, i M. François Albert, en octubre de 1924, desfèu el fet pel seu antecessor i manà que a la segona ensenyança es conreés especialment la física, la química i la tecnologia.

Aquesta era la política pedagògica del "Cartel", i el seu representant al ministeri d'Instrucció es va atenir a aitals postulats.

Això no obsta per a què els principals

cabdills de les esquierres llegeixin a Horaci i a Homer i siguin bons deixebles dels mestres antics.

Així M. Herriot és un gran helenista, M. Blum coneix a fons la llengua del Laci i M. François Albert és un especialista en lletres gregues i llatines.

Però, una cosa és la política, altra la literatura.

ANGEL SAMBLANCAT.

DIBUIXOS DE PARIS

La mesura del seny

El seny, a París, és quelcom de consubstancial als moviments del ciutadà. I tots els ciutadans de París—trecent-ne pocs—són fills de la República.

Però la República francesa no és pas com la nostra d'Espanya, que tots hem vist amb grasona efígie a càl barber o al costat d'un retrat d'en Pi i Margall o d'en Salmerón. La nostra República estava massa grassa, era pesada—per això no pogué pujar mai les escales de l'estament que li estava reservat. La francesa, per contra, guarda força bé les línies de la bellesa grega. Fins diria que fa gimnàstica i tot.

I els ciutadans d'aqueixa República són un xic àgils... La declaració dels drets de l'home i del ciutadà els deixà mercats, ben mercats. Ara que, però, el seguici fou greu: la política ha transformat tots els homes en ciutadans. Si en Diògenes vingués a França, atret per la declaració de la revolució dels drets de l'home, es faria accionista d'una companyia d'electricitat.

Val a dir, però, que el ciutadà no és pas un mal producte: és la mesura del seny.

I en un poble assenyat de sí, com el francès, aquesta mesura és atraient. Car la tranquil·litat i els bons aliments—no és pas un desig solament francès i internacional...—, mes el ciutadà francès hi excelleix.

La Cosa pública, així, amb majúscula, és el patrimoni de tot francès fill de la República. I quan la Cosa pública es balanceja, és llavors que el ciutadà, entregat a sí mateix, no sap qué fer.

El partit polític és la segona mare del ciutadà francès després d'aqueixa mare tan gran, tan gran i tan costosa que hom en diu la pàtria. Es la reguladora del seny.

Quan el vent bufa de l'esquerra, el seny ciutadà, àgil com és, es permet toleràncies i es recorda de les famoses declaracions dels seus avis. Si bufa de la dreta, esdevé hermètic, com la barba d'en Poincaré.

Ara s'ha jutjat un procés entre feixistes i antifeixistes. Sols la joventut bullia entorn del veredicte. La resta de l'esperit i de l'angoixa no era més que "ciutadana".

I entre la vibració i l'atuïment que representaven aquests dos pols, la solució ha estat marcada pel seny regulador.

—Senyors—han respondut els jurats—, nosaltres no volem saber res d'aquestes coses.

I el procés del feixisme i l'antifeixisme ha quedat reduït a la simple catalogació d'episodi.

Més enllà del feixisme i més ençà de l'antifeixisme és un centre de gravitació on no hi ha cap dubte: hom s'hi passeja tranquil, com a París.

La solució és ben francesa.

Car als parisenques, bons ciutadans, el seny els aconsella sempre, al capdavall, atempar-se.

ANTONI PENA.

París.

UN PERI

Un vell republicà dels pocs que en resten, anit em digué això:

—La pau octaviana que disfruta

tot el poble espanyol, si judicar volem per certs indicis, té de durar molt poc.

Quan Abd-el-Krim ja no podrà dir "fava", quan faci sumisió

Al soldà del Marroc, i dongui "suelta" als darrers lluitadors; quan a les llars retornin nostres tropes

i ja no es parli enllot d'Axdir, de Tafersit, ni d'Alhucemes, que han fet tant de soroll,

començarem a casa les trompades

i els bolets de debò, car vénen dies negres, sí, molt negres; tant, que fins em fan por.

Que on és el perill? Tots els diaris bé l'han senyalat prou; qui tingui ulls a la cara, el podrà veure si no s'és tornat orb.

El perill! El perill és "Don Lacandro", el gran emperador

del Parallel, que tornarà a la vida política de cop.

Es aquell "Don Lacandro", que ja es creia tothom que havia mort, i que és viu com abans, o més encara, i vindrà dintre poc

a fer un bon recompte de les forces amb les quals comptar pot per forjar a l'instant la més terrible i gran revolució.

El vell cabdill vol vindre a Barcelona (això és un geste heroic.)

I per tal de què tingui una rebuda digna del seu nom, s'és reunit el "còclave" magnífic del seu partit famós,

a la "Casa del Poble", on cada vespre prenen cafè els prohoms, i de passada juguen la manilla fumant en pipa i tot.

Sí, vindrà "Don Lacandro" a Barcelona, i tindrà reunions amb els seus lloctinents que han sigut sempre uns braus conspiradors!

—Entendre no puc pas com la censura deixa passar això, sabent que "Don Lacandro" és tan terrible!— jo li so dit. —Bon hom:

El dia que ell es trobi entre nosaltres i obri aquell bec d'or que Déu li va donar, sentirem coses que cremaran com foc;

i si ell ens crida: —Alcems-nos tots i aneuhi!— s'aixecarà tothom...

per marxar al treball com cada dia, o per esmorzar fort;

car fa molts anys que sabem com les gasta el famós capitost

de les masses obreres, que podia haver fet molt i bo,

i procurà només omplir la bossa i anar-se'n a la Cort per tal de convertir-se en personatge i viure com un lord.

Que vindrà "Don Lacandro"? Ja fa dies que es veu que venir vol, però no ho sé què ho fa que la vinguda sempre es torna aigua poll.

Serà que Barcelona no li prova? Doncs, que no faci més el paperot.

FLOK.

ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Un tomo 8.º Ptes. 3'50

Panorama internacional

XIFRES DESOLADORES

Com a conseqüència de la vaga de minaires d'Anglaterra, les factories del Ruhr han augmentat de 250.000 tones diàries l'exportació de carbó.

El consum de paper per als diaris ha disminuit, a Itàlia, segons l'agència Volta, de cent vagons cada mes. Quelcom acostant-se cap a uns 20.000.000 d'exemplars menys al mes.

Els minaires anglesos podran continuar amb vaga. I els diaris italians, amb la censura mussolinesca, reduir-se fins al mínim. Tot sigui fet pel bé de la pàtria. Amén.

UN STOCK A LIQUIDAR

Un diari francès fa saber, força discretament, com és costum en els diaris francesos, que el diputat de París Taittinger, cap visible d'una de les tres menes de feixistes francesos, liquida el basar patriòtic que havia montat. Per dissot, el tracte no s'ha tançat encara. Les *juventuts patriòtiques* no estan preparades al canvi i cal abanir el camí. Potser ben aviat les *juventuts patriòtiques* i el realistes farà nuna sola colla. Car a França és possible tot, absolutament tot, si entra dintre l'àrea de la política. Alegremnos-en. Sempre serà una fallida més a contar.

EN PLENA EUROPA

Quelcom de greu acaba de passar a Bèlgica: la Comissió de la Defensa Nacional de la Cambra dels diputats, acaba d'aprovar l'informe del diputat Narciso, el qual estableix que el servei militar no serà més que de deu mesos.

Els militars de tot el món fremiran al veure aquest abús. Decididament, això és un insolent desafiament per als professionals dels afers militars. En Narciso és un país i un país inquiet.

Per què rebaixar a deu mesos la durada del servei militar quan...hom ha demanat. I la Comissió de la Defensa Nacional ha respondat:

—Per a arribar, dintre de poc, a la durada de sis mesos.

...I els intel·lectuals belgues ja comencen de dir que, per ells, aviat no caldrà Societat de Nacions.

Panait Istrati

De tant en tant llegim la premsa francesa. Nosaltres, també per al nostre gust ens agraden molt aquests plats forts que ens ofereix la bella literatura. Aquesta vegada ens la serveix, com tantes vegades, el valor positiu d'en Roman Rolland, des de França, des del poble veí, que en les belles manifestacions de l'Art, encara es la digna Lutècia.

Encara no hem llegit nosaltres els llibres que, signats pel nom que encapçala aquest article, ens presenta i presenta davant de tot el món. Panait Istrati, és un vagabond de Rumania, que durant la cursa de molts anys, ple de fam i de misèria, ha seguit totes les rutes de l'Univers, i que ara tota la premisa de la capital veïna ens diu que és un hom diví, vingut de la divinitat mateixa.

L'elogi dels seus llibres, els manifesten tots els rotatius de França amb una claritat i dignitat que nosaltres desitgem per a casa nostra.

Kira-Kiralina, és el llibre que tots els periòdics, sense distinció, han qualificat l'autor del mateix d'autèntic valor espiritual i d'esperit selecte, afegint que després d'en Maksim Gorki no hi ha altra valor que la seva. Certament podem afirmar que es tracta d'un formidable esperit, i que nosaltres, ans que ningú, en parlem en sentit autèntic. Ho diem perquè dintre pocs dies, amb tota seguretat ens el presentaran uns quants poetes mentiders i greixosos que es passen la vida presentant a tothom, en el moment que qui més o menys ja els coneixia.

Tots recordem el cas d'en Papasseit, en "Gorkiano". Quan va morir-se, molta gent que no l'havia coneugut, va fer-se'l seu. En

Malorca

Album de fotografies de la famosa Illa daurada, triades per O. Junyent
Preu: 12 pessetes

"Gorkiano", molt més gorkiano que Papaseit, solament va fer-se-li companyia en el moment fatal de les exèquies.

Per això, no voldríem ara que succeís el mateix tractant-se d'un home que palpita fortament, i, que fa que tota la vida intel·lectual de França, ha salvat segurament el destí tràgic que els de casa nostra, no feuen amb en "Gorkiano".

No tardarem gaire en llegir els llibres d'aquest diví vagabond; Panait Istrati, que sap de tots els camins de Turquia, Grècia, Egipte i Siria; d'aquest home errant que per totes les rutes d'Orient Mediterrani, li han servit per a dir-nos coses belles i fortes. I, després, veurem si la impressió i sensació nostres, són les mateixes que les que ha rebut la intel·lectualitat de França en el moment de la presentació que en Roman Rolland, aquest gran home, ha fet de l'autor de *Kira-Kiralina*.

Un "Gorki" nou...? Un romàntic diví...? Beneït siga!

Beneït siga per sempre l'ex vagabond, descobert per la suprema selecció de França!!!

I, beneïts siguin també els que, elevant-se pel seu propi esforç, poden pujar més directes vers a la glòria, que tantes d'aquestes ànimes plenes de burgesia, que amb els poetes greixosos i mentidors solament s'inspiren quan els hi dicta el xampany, com a cabal exquisid que els ha proporcionat la llei d'hèrença.

P. P.

Poble de badocs

Hi ha la costum de dir que quan un bado és un pagès. Però en bona fe, no hi ha persona tan badoaca com un barceloní.

Un cavall que caigui, un home que cridi, un deambulant que aixafi, per exemple, un gra de raïm, de seguida es veu voltat de gent. I aquell grup, que cada moment és més nombrós, no es desfà fins al cap d'una

IL-LUSIONS

Ell.—Si li fa falta un home, aquí en té un.
Ella.—A on?

UN TROS DE PAPER.

—Miri si se sap tot. Are diu una que à lo guarda que t'ha mort o li faràs ràs y te deixaràs fijir...

Així, innocent i espontàniament, se va escribint la història del noi mort, se li crea una mare y se desllaura al assassinio, y tot component de bona fe aquesta crònica se arriba al Hospital.

—Lo volém veure! —Que es ensenyin lo noi! —Que diguin ahont lo leuen!

—Quia noi?

—Lo que lo brou, ho matat. —At que li han tirat tiros. —Al que han matat los del portal. [Un noi ros!] —Un noi de cinc anys, que no ha nascut, y de la seba pobre mare, per no separarre de son fill no encara existent.

—[Callin!] Aquí no hi ha cap noi mort.

—Ay quina picardia! —Are ns' el fan fonedit! —Donaus que obrin lo corratell!

—Si sempre ha estat obert! —Entrepol!

—A hora hora! [L'han dut à un ultra banda!] —Qui sap aboc lo bauvan enterrat! —Ay si jo fos-home! —Ja se acabaran aquells cotis y mofas...

—Si hi hagess una dotzena de mares com jo...

—Acusemen, tornem à c' la ciutat.

La gran minor de gent entrava eritant y gemegant. —Pobres mares! —pobres fills...

—Ah deu.

Barcelona ha donat un gran exemple de bons sentiments, interessants cordialment per la desastrosa mort de un noi de cinc anys, que no ha nascut, y de la seba pobre mare, que no se separarre de son fill no encara existent.

Lo mes trist es que sent tan verdader lo sentiment pùbic, no tingui rabi de ser per una fusa: per no haber-hi un fet real en que fundar.

Mes la autoritat podria conciliar-lo tot, y perque ja may se pogés dir que hablan estat en va los aranques de entusiasmo humanitari de que hem sigut testimonis, lo governador y lo general duran agafar un noi, encara que fos ventur y ferri fusilar per un guarda, en justa compensació a los esfors fets anticipadament per venjar, consolar a la presunta mare y castigar a lo criminal, que així diluhen que han de acabar totes las comelias morals, y la comedia del noi mort no deuria ser menys que las altres.

X.

CAMPOS ELISEOS.

La prisóion d'Edimburg.

CANTAR.

—T' estimaré mentre visqui! —deya, sorilloli del cor.

—Mentre visqui... —y ja era moria avans de pondre's lo sol!

No més que quince anys tenia; era tota ella bondat y amor, iay! tota era amor... —No més tenia quinca anys!

Cantaba una cançó trista de una ponella d'abril, més dura avans de ser rosa... —Quel li había de dir!

Quant deya: —t' estimaré, —baixet, tota tremolant. —y quin bonich color roig! —y quin hermos color blanc!

Quasi sola mirava el cel, jo me'n solia mirar; de veure'l cel me cansava... de veure's a' ella iay!

Això hi havia bon pés. Un altre dia 'lo hi escrivé mes.

Al peu de un arbre nos fèrem promesa de amor etern... —Etern y visqué un sol dia... y l'arbre encara s'és verit!

Tenia un port de violas, li caiguergen de la ma; quant jo a' culíries anala ja 'l'vent las dues al fossar.

Velia rúnera riuer: —pensava tenirer un goig! va mori, ab la rialleta... —y que 'n feya de tristor!

—Què s'era n' estava 'l col! —que s'era n' estaba 'l mar... —Naxis la primavera quant la vareu enterrar!

—T' estimaré mentre visqui! —Dihuen que son breus los jors; —y que de mi, que 'l jor mes breu dura més que més amors!

—A lo que varem entendrer la prima donna avana designada, es una salamanda ab dràfirs, puig en un incendi, ella senyo perdre l'essa estat ab tota calma en una finestra hermella de foc baixant lo brani dentre una cistella a tota la gent que se la està mirant sens procurar donarli assistència, y abix després, y què sense una ràfala mes al canvió que al altre. Lo úlit ve la decoració de la crema.

Això es que si no varem comprender es la època en que passa això, si se sembla que es antes de la institució de l's bombers, perque a lo final se cala 'tch à la presó y no se son un xiulet ni se venen individuos de aquell cas tan útil en semblants casos. Campanadas sen senyen algunas: serà que l'ajuntament d'aquel poble debia saber fer campans. Això no indica també que la acció es deu ser contemporània.

Lo que varem entendrer la prima donna avana designada, es una salamanda ab dràfirs, puig en un incendi, ella senyo perdre l'essa estat ab tota calma en una finestra hermella de foc baixant lo brani dentre una cistella a tota la gent que se la està mirant sens procurar donarli assistència, y abix després, y què sense una ràfala mes al canvió que al altre. Lo úlit ve la decoració de la crema.

Resumint: la opera es bona; la orquestra y los coros van molt bé; les primeras parts se'n surten del millor mode que poden; y las decoracions, tot se han de ben menses.

Creiem que la opera donarà entrades, pero no donaràs moltes més dels gèneros que haben aconsellat. Això es una opinió com cuiusvol altre, y la empresa que se desfia de acontentar al públic que se'n prengui lo que se'n vulgui.

Mols sevors meus: He rebut los números publicats hasta avui de *UN TROS DE PAPER*, los cuales hem llegit entre quatre amics en casa de un moro ric que ha vindut à nous, y es lo mateix que m' acompañava cuant vinguérem a Espanya à vendre babuchas. Li dich, à fé de Alà, que tota al lleigro mos hem fet mijas lluñas, perque com vosots comprendré, aquí no està b' ferse creus; aquí la majoria pensava de bona, i que vosots no eran bons mes que per té jochs florals; descubri pedras escorrienes y anà à l' maco à las professions; pero cuan han vist la critica de *UN TROS DE PAPER* y han conegut que no tot son romançons dels que 's pensava, s' han convenut de que vosots estan leríleri de civilisarse y que molt proume mos passaríam à devan nosatre y des de Turches. Veritat es que això ja ho varem començat à preverre desde que un traficant de dàtils mos v'á contà que vosots feyan tots los impossibles per adoptar los adelantos de las nacions coltes, en prova de lo qual habian dat als seus llonguet las formes del pinyol del nostre tradicional dàtil.

Doncs, com anava diuant, lo senyó Ali-Oli que té molt bons ià y molt infusos ab gent de suposició y que per altra part es, un plage de mequineta (perque tampoc aquí hi ha plages de parroquia) y va volgut tenir la plateria de escampà la boira del Taos de paper; y com lo Gran Vizir ho sabé, per ditzos m' han ditos, mos v'á cridat à casa seva abhi hi havia! Ulema, 'Cadi y 'Derwich, qui' es com si diguissem, entre vosots 'l Vicari general, lo Comandant de municipals y 'l senyó Recet, y mos vanen un panxó de riure neglidj las galades del senyó Pizarr, senyó X, senyó Bunyegas, Galell, Márquez, Ingles, y los ninots que 's engripa 'l senyó Padró que, pe 'l que 's veu, sap ben bé abouté la ma dreta. La única cosa que no 's ha xocat del tot es que bagien escullit per editó al senyó Lopas, qui' es un papereta de cal amplia, que lo mateix fa 'l moro que 'l cristia, y lo malor publica *almendracs decadentias*, que històrias de Isabel II. Dích això, perque despues de las tunyinas que mos v'andressa ab lo Canà Riallat, ara 'm surt ab lo círc trencat de volgut tenir un corresponent entre nosaltres. Pero habem consultat aquell duplec ab los qui mos trobaven reunits, van mirà y remirà 'l Korán, y en loch van trobà que estic escrit que 'l que correspon del Taos de paper, se opausi ab rí ni per rí à la llar de Mahoma; de cuya resulta ja m' ha fugit lo escriptori de barrigarme entre certa geura.

Quasi sola mirava el cel, jo me'n solia mirar; de veure'l cel me cansava... de veure's a' ella iay!

Això hi havia bon pés. Un altre dia 'lo hi escrivé mes.

(1) VA MAMÉ contre anys.

hora, quan el que ha motivat la badoqueria ja no es recorda que hagi passat res.

Però allà on es veu més la badoqueria, és davant d'un foraster que hagi adquirit un dit nom, amb motiu o sense. Està ben fumut aquest pobre foraster! Per arreu el segueix un públic. Si el foraster és un ximple, no hi fa res; la qüestió és que tingui la mica de prestigi. Sembla que aquest home amb una mica de nom, sigui un home diferent dels altres.

Ara mateix hem tingut ocasió de presentar de nou aquesta badoqueria. En pocs dies de diferència, han vingut a Barcelona l'Uzudun, en Rada i en Belmonte. Tots tres han anat sempre voltats de gent. A l'hotel on posaven, un públic s'estava hores i hores a la porta esperant que sortís.

En fi, Barcelona és un poble de badocs.

Tendència de militarització

Sempre hem vist la tendència que el nostre poble té a la militarització. Amb motiu d'aquesta Pasqua Granada, han tornat a constatar-ho. Consta que ho diem amb tota objectivitat.

Les caramelles, formades totes per homes de la classe obrera, marxaren i tornaren de fora en formació militar. Tots en filera, el director davant, marcant el pas, amb eines a l'espatlla a guisa de fusell, donaven ben bé la impressió d'un petit exèrcit. I per si això no fos prou, duien una banda, i la banda tocava no solament marxes airoses, sinó marxes habituals de les bandes militars.

Fixeu-vos, per altra banda, com els petits exploradors, els "boy-scouts", van sempre en formació militar, encara més accentuada que la de les caramelles. Aquí, hi han persones que fan els llocs de capità, oficial, sargent i caporal.

No cal parlar, ja, de la militarització de la Creu Roja, Guàrdia Urbana, etc.

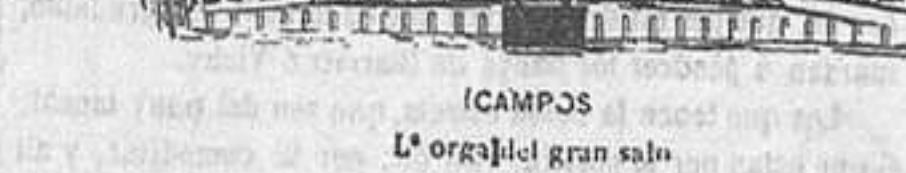
I els ciutadans que formen part de cap d'aquestes coses, s'han fet del Sometent, organització cívico-militar.

CROQUIS PER T. PADRÓ.

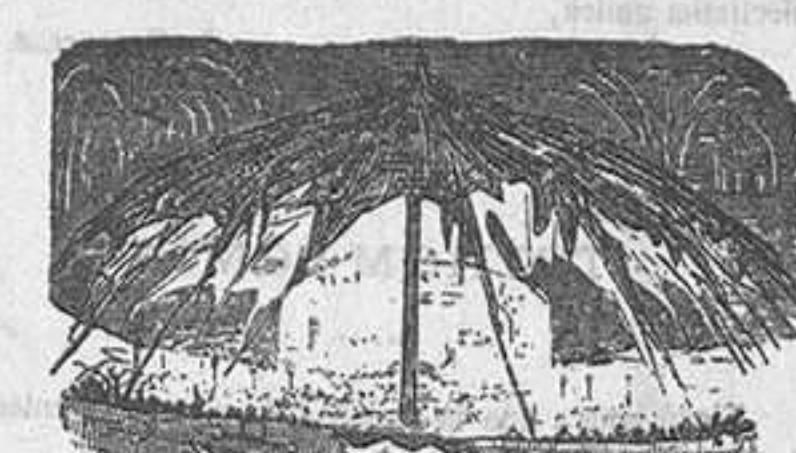
TEATROS DEL PASEIG DE GRACIA.

TÍVOLI
Las sombras

La orguelet gran saló

Paraguas per adivinar

Clementi.

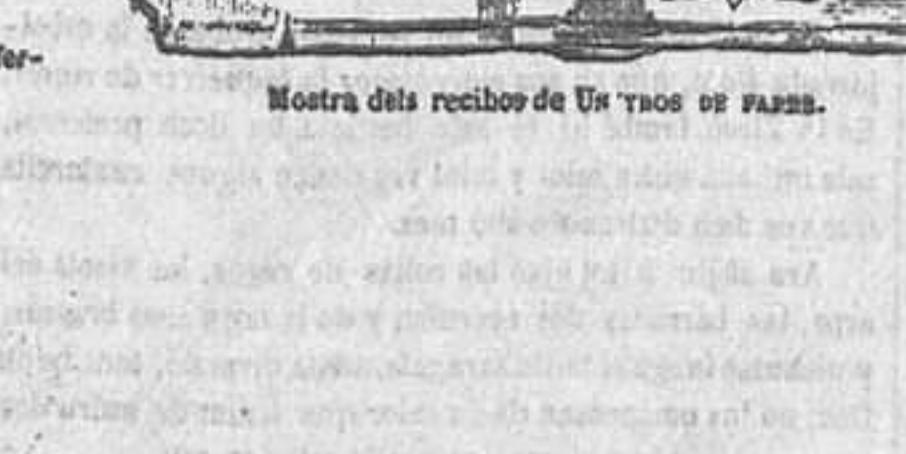

Estació de ferro-carril.

BARREJIA.

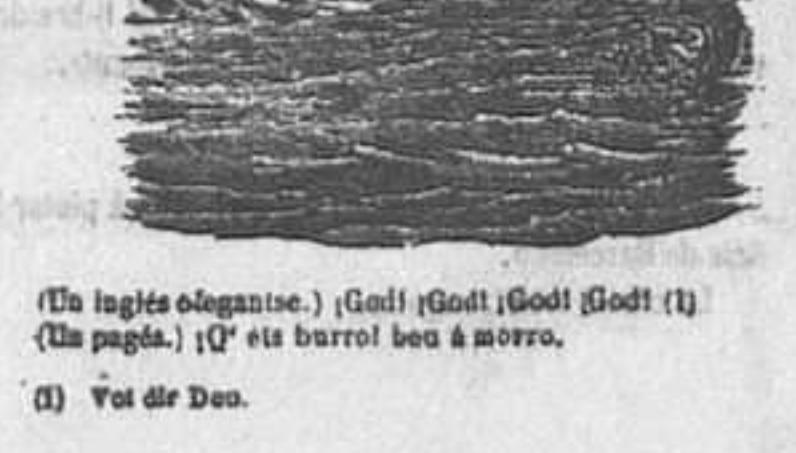
Mostra dels recibos de UN TROS DE PAPER.

Portes obertes de D. Lamó.

Un ingles elegante. (Gaudi)

Un ingles elegante. (Gaudi)

—Moloc! Porta jaques! —Haurà de passar a l' altre sala, q' axò de menjair feches no t' mereva.

—Portes obertes ja l' he cridat tres vegades.

—Ay, ay! que ves que tinc de imitar la indústria oriental?

—Vot dir Dio.

A Barcelona teníem un "metro". Aviat en vindrem un altre.

Moltes vegades, no un "metro", ni dos, sinó una vara fa falta.

Des del primer de juliol serà obligatori el llibre de vendes.

Nosaltres ja fa temps que portem el llibre d'empenyos.

Vistes de Barcelona

Dilluns: Arribada dels campions de futbol. Trenta mil persones.

Dimarts: Combat Spalla-Uzcidun. Trenta cinc mil persones... i les que es quedaren al carcer.

Dijous: Concert per l'"Orquestra Pau Casals". Cinquanta personnes.

Diumenge: Corrida de braus. Belmonte. Vint-i-cinc mil persones.

Després diran que la música és el millor del món!

—No sabeu qui ha arribat d'Amèrica?

—Wells? Lloyd Georges?

—No, home, no! El "Gallo"!

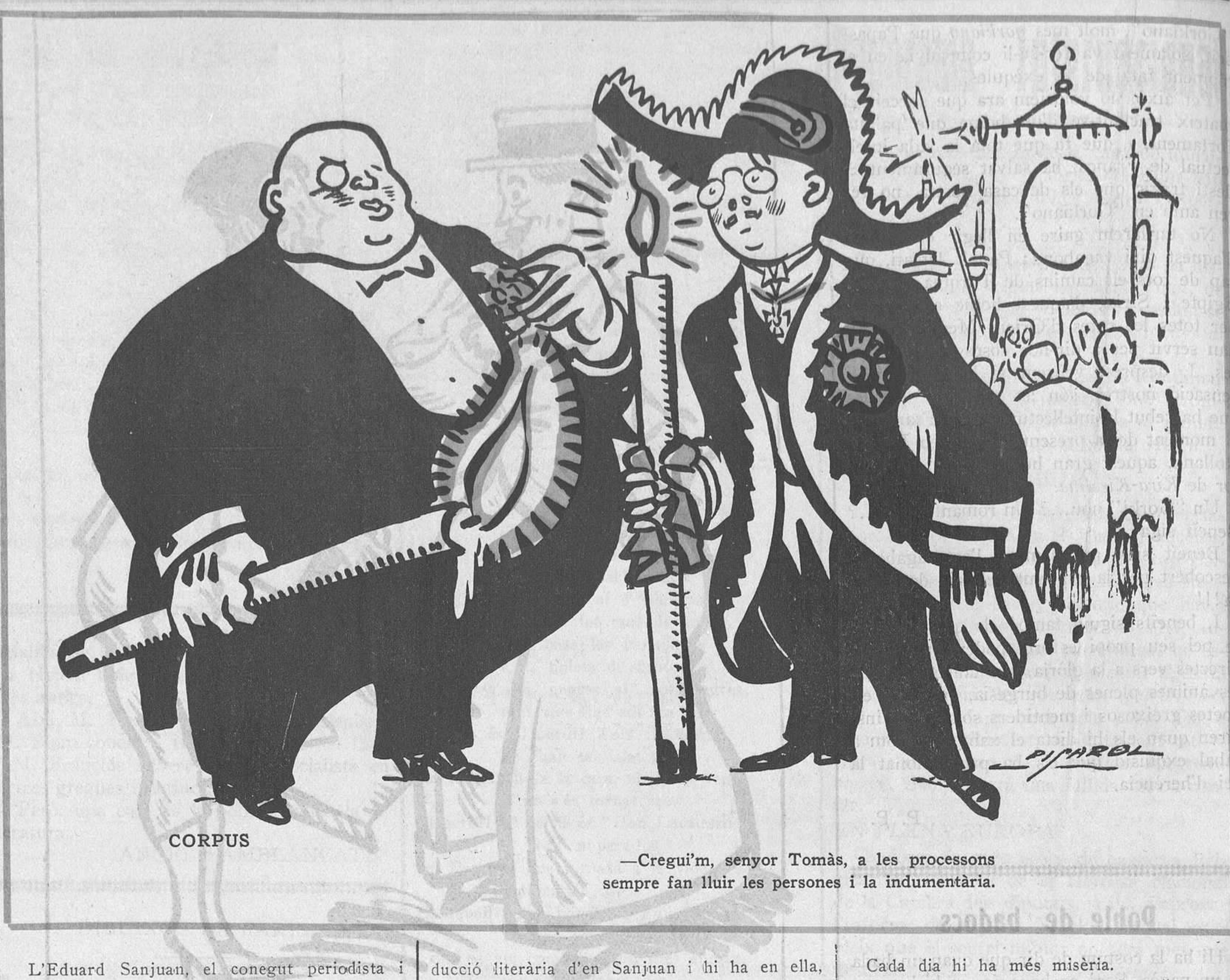
—Estem d'enhorabona, doncs!

A Madrid una dona ha tingut tres criatures. Amb el cares que estan les subsistències, ja patirán!

L'Ajuntament fa una subscripció de 40,000 Obligacions de 500 pessetes.

Que encara queda algun barceloní amb 500 pessetes

El servei militar serà reduït a sis mesos. Això ha sigut acordat pel Govern belga. I el nostre? Què fa parat?

L'Eduard Sanjuan, el conegut periodista i benvolgut amic nostre, ha publicat una novel·leta que ha obtingut un gros èxit de venda i ha produït entre la gent de lletres excellent impressió.

"La que supo matar" es titula la nova pro-

ducció literària d'en Sanjuan i hi ha en ella, com en tot el que escriu el seu autor, passi i emoció a vessar.

Felicitem a Sanjuan per la seva obra i li desitgem nous i cada dia més brillants èxits.

—Cregui'm, senyor Tomàs, a les processons sempre fan lluir les persones i la indumentària.

Cada dia hi ha més misèria. Cada dia augmenten el nombre d'autos. Misèria? I un be!

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Olm, 8 :: Ciutat

EN TROS DE PAPER.

Lo boletí de la nit ha passat com un somni. Tot hom dorm.

Tot hom somia.

Li molés.

TOTHOM SOMIA.

Niugó ignora que lo dormir es la viva representació de la mort.

La mort es la fosquedad de la vida. Per això dorm la humanitat entre les sombras de la nit. En la mort i en lò dormir hi ha lo repòs.

La mort es lo repòs de l'ànima, així com la nit es de cansanci del cos.

Quant descansa el cos no descansa sempre l'ànima. Ven aquí perquè l'ànima somia.

Algunes vegades somia les ànimes despertades.

No hi regis sens exceptiu.

Tres excepcions marcadissimes veïts tots anys.

La nit de Nadal, la de St. Joan i la de St. Pere.

Jo, mortal, com els altres, estic dotat de cos i ànima. Lo qual vol dir que, com tothom, dormo.

Que cosa! Tots som.

Res té, doncs de estrany que, com fill de vehi, paguis molt tribut la última nit de St. Pere.

Un bon sopar i alguns gots de vi, embolarem mos es-spiritu i olerearem les penes del darrí dia.

Sens direcció fissa y, com qui busca la perduta, me vaig trovar davant de la font del Vell.

Les grosses minutteres del rellotge del Teatre Principal senyalaren las dues.

La nit havia acabat o, per millor dir, havia mort.

Tot de un cop los descordats estrepits de innumerables instruments vibraren los aires.

No sé per què aquelles descomposades músiques me sembla formar part del tèribol corteig de la difunta.

¡Hi havia tanta tristesa al mitjà de aquella alegria!

Y es que sovint los homes se regosijan de la mort de les dones.

¡Pot ser somial!

Pero la veritat es que somiant, jo vegí cosa humana condemnada a arrastrarse per la terra com si aquella nit li hagués St. Pere tancat las portes del cel.

Los sonidets de los instruments semblabat queixals. Las cançons pareixien críts de desesperació.

Al mateix temps alguna foca li-luminosa ab los resplandors varis carriers dels paratats terris de la ciutat.

La quitala saliba per sobre pilas de cendres y grosses llamas ab esfuldida alegría.

¡Foch i cendral me digui! Es que la infància altissimada de la mort, apena distingia aquells horribles i postres elements?

¡Foch i cendral! Ven aquí lo egític del libro de nostra vida; ven aquí lo teu dels nosostros somnis.

La nit de St. Pere ha passat.

Lo crepuscle comensa en la matinada a pintar los efi-

fics de Barcelona.

La cintal està tranquila.

FÁBULAS.

Jugaba l'senyor Anton
Ab una rota tot passant un pont;
Lo capse n' hi va anar,
Y cayent daballat se va estrellar.
Es cosa ja molt vella,
Que un home jugador sempre se estrella.

Per si un jove un salbut a certa dama,
Va realiscar y s' va trençar una cara.
Los políticos del dia, francament,
Observo jo que acabau malament.

Frequentant certa casa un tal Rafel,
Va saber que la dona l' hi era infiel;
Y com així de infiel te algo de moro,
Va sortir de la casa fet un torro.
Després diran, jo! Lloret!
Que l' sold, en aquet mon, no occupa lloc.

BONAVENTURA GATELL.

SÍMILS.

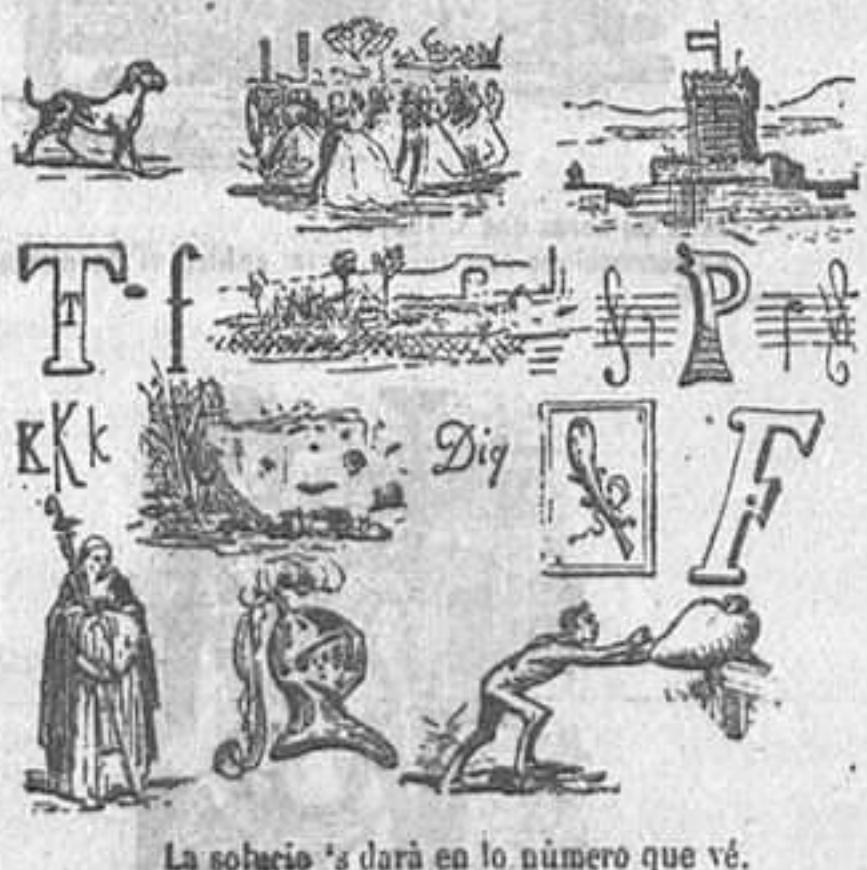
—En què se sembla dos xicos que s' barallan à un pit?
—En que fan piyars.
—En què se sembla un ferro-carril à un pare de família?
—En que té obligacions.
—En què se sembla una cadira al mar?
—En que té bogia.

—En què se sembla Narvaez à lo premi grani de la loteria.
—En que tothom lo vol tráurer.

Solució de la Charada anterior:
PASAMANER.

Solució del Geologich anterior:
Lo gegant del Pi, ara balla
ara balla, lo gegant del
Pi, ara balla pel camí..

GEROGLIFICH.

La solució s' dàrà en el número que vé.
Ara dissimilam.

E. 12r. Juan Jordi.

Barcelona 1865.—Imprenta de Narcís Ramírez, Passatge de Escudellers, número 4.

NUMERO 7.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 2 JULIOL 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Amplo 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Amplo, 26, y Rambla del Río, 20.

BARCELONA.

PREU D' SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

FORA DE BARCELONA.

Trim. treu. 12 reis

SURTIR UN COP CADA SEMANA

(si Deu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPTE

15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

AY, QUE HAN MORT UN NOY!

Reyna santíssima!... ¡Migüérise quant jo 'm sento à que per tot s'han mort un noi! 'm han mort un noi...!

Totas las pobres mare, que ja s'fan pensar, ay si será el meu, que s'han mort un noi! 'm han mort un noi...

—Ay! Aquell capellà també l' ha comprat. Pisa los capellans de comunitat, ¡Noy, portau un.

S. —Que l' han fait cridar vosíx això de vaixer?

J. —Ca! Es cosa d'ells.

S. —(Mir!) Mir! Aquells senyors n' han comprat dos.

—Ay! Aquell capellà també l' ha comprat. Pisa los capellans de comunitat.

J. —¿Qué té de particular? Que hi ha res de mal en lo perdidotic! al contrari! l' altre dia vaig trobar un capellà que 'm va dir que 'daria uns versos que feyan riuver d' allò més.

S. —Ah! Ja valg suscireus à l' Álbum Humorístich que vosté recomana en l' altre número. Vaig veure algunes llinies. Me va agradar molt. Me sembla que 'n Lopez hi guanyarà diners. Ja té una pila de suscrites. Ab això que a los cinquè cents primers, que farà un gran regal, ha estatpolít à la gent, en mode, que aviat lo qui hi voldrà ser no tindrà temps.

S. —Quant surti el número set de Us Tros de Paper?

J. —Lo diumenge que vé. Ara ja sap, cada setmana un número per 'la bigota. Ja té reb al punts de suscrites.

S. —Si, si. Cada diumenge, arradera 'capoliste, mol!

J. —D' això anar à rebre que demà 'm llinch de llevat molt demà.

S. —Bueno! No 'm val molestar. ¡Boca nit!

J. —¡Boca nit!

J. —Ay! no parli més. ¡Ay! fil meu del meu cor!

S. —Miri, que això clama al cel. —Això no'ha decaixar així. Així, així; correixi tots.

—Així jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.

—Així, jo tancat. —Així, jo tancat. —Així, jo tancat.